

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 85.464 van 22 februari 2000
in de zaak A. 85.569/VII-18.934.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. NAVASARTIAN,
kantoor houdende te BRUSSEL,
A. Hottatstraat 4

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 19 juli 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 19 januari 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op 2 juli 1999;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 14 december 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 januari 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. BENOIT die, loco Advocaat A. NAVASARTIAN verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur P. DE BROCK, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker, van Armeense nationaliteit, is in België binnengekomen op 3 november 1998, houder van een rijbewijs en een militair boekje, en heeft zich op dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Op 19 januari 1999 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 30 juni 1999 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 19 januari 1999 tot weigering van verblijf. Dit is de bestreden beslissing. De motivering van deze beslissing luidt als volgt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 11 maart 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Kathleen KRAUSS.

Betrokkene, van Armeense nationaliteit, zou in zijn land problemen gekend hebben omwille van de etnische origine van zijn echtgenote, N. A., en de politieke activiteiten van zijn vader. Bij de presidentsverkiezingen van maart 1998 zou betrokkenes vader tegen R. K. geweest zijn. Naar aanleiding hiervan zou zijn vader ontslagen zijn en zouden de werknemers van betrokkene bedreigd zijn, zodat deze niet meer wilden komen werken en betrokkene verplicht was zijn winkel en benzinestation te sluiten. Op 30 augustus 1998 en 13 september 1998 zouden er in Artashat burgemeesterverkiezingen plaatsgehad hebben. De overwinnaar van deze verkiezingen zou ook een politieke tegenstander van betrokkenes vader geweest zijn. De sympathisanten van deze politieke tegenstander zouden te weten zijn gekomen dat betrokkenes echtgenote van Azerische origine is. Naar aanleiding hiervan zou betrokkenes echtgenote, N. A., op 5 oktober 1998 ontvoerd zijn. Hierbij zou ze haar paspoort en huwelijksakte verloren hebben. 's Morgens vroeg zou ze gewond thuis gekomen zijn. Hierna zou betrokkene de dokter en de politie geroepen hebben. De dokter zou eerst aangekomen zijn en nog tijdens het doktersbezoek zou de politie binnengekomen zijn om haar te ondervragen. Betrokkene zou dezelfde dag nog naar het politiebureau gegaan zijn om klacht neer te leggen. De politie zou betrokkenes paspoort ingehouden hebben voor de duur van het onderzoek. Op 21 oktober 1998 zou betrokkene uitgenodigd zijn zich op 22 oktober 1998 op het politiebureau aan te bieden om de resultaten van het onderzoek te verkrijgen. Op 22 oktober 1998 zou de politie hem gezegd hebben dat ze niets konden doen bij gebrek aan bewijzen. Ook zou hij hier een schriftelijk antwoord gekregen hebben. Betrokkenes paspoort zou echter ingehouden gebleven zijn omdat het onderzoek nog verdergezet zou worden. Op aanraden van zijn vader zou betrokkene samen met zijn gezin op 23 oktober 1998 Armenië verlaten hebben om op 3 november 1998 in België aan te komen, waar hij dezelfde dag asiel aanvraagde.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat duidelijke tegenstrijdigheden tussen de verklaring van betrokkene, afgelegd op het Commissariaat-generaal, en deze van zijn echtgenote, afgelegd op het Commissariaat-generaal, de geloofwaardigheid van betrokkenes relaas sterk ondermijnen. Zo beweert betrokkene dat de huwelijksakte bij de ontvoering van zijn vrouw verloren ging, terwijl zijn echtgenote beweert dat ze deze thuis achtergelaten hebben omdat ze dachten het document niet nodig te hebben. Betrokkene beweert dat men tijdens de verkiezingen van september 1998 ontdekt heeft dat zijn echtgenote Azerische is, terwijl zijzelf beweert dat dit tijdens de verkiezingen van maart 1998 gebeurde.

Betrokkene beweert dat na de ontvoering van zijn echtgenote de politie kwam terwijl de dokter nog daar was, terwijl zijn echtgenote beweert dat de dokter vertrok en de politie iets later kwam.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de verklaring van de politie die betrokkene voorlegt tegenstrijdig is met zijn eigen verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal, wat de geloofwaardigheid van betrokkenes relaas verder ondermijnt. Zo verklaart betrokkene dat de politie het onderzoek verder zou zetten en dat daarom zijn paspoort ingehouden bleef, terwijl in het voorgelegde document staat dat bij gebrek aan bewijs zijn aanklacht geweigerd werd.

Bovendien blijkt uit betrokkenes relaas niet dat de politie bescherming zou weigeren omwille van de (beweerde) Azerische origine van betrokkenes echtgenote. De klacht werd volgens het door betrokkene neergelegde document geweigerd wegens gebrek aan gegevens om de daders te kunnen identificeren. Niets wijst erop dat de politie weigerde bescherming te geven; integendeel betrokkene stelt zelf dat de politie de klacht noteerde en hem later persoonlijk uitnodigde om over de zaak te spreken. Van een vijandige houding van de politie ten aanzien van betrokkene is op geen enkel ogenblik sprake. Meer nog, betrokkene verklaart dat de politie zijn paspoort inhield omdat ze het onderzoek gingen verderzetten. Er kan dan ook besloten worden dat betrokkene niet alle beschermingsmogelijkheden uitputte alvorens naar België te vertrekken.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die

laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 19 januari 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen exceptie uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat verzoeker in een enig middel de schending aanvoert van de motiveringsplicht doordat de motivering van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet is gebaseerd op de feitelijke gegevens zoals naar voor is gebracht door verzoeker en evenmin steun vindt in het dossier, dat de aanvraag verworpen wordt op grond van drie tegenstrijdigheden, ten eerste, de vermoedelijke datum waarop de autoriteiten te weten zijn gekomen dat zijn echtgenote van Azerische origine is, dat volgens het

Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker deze gesitueerd heeft bij de verkiezingen van september 1998 en zijn echtgenote heeft vermeld dat dit is gebeurd bij de verkiezingen van maart 1998, dat er moet gesteld worden dat zowel verzoeker als zijn echtgenote hebben verklaard dat de ontvoering is gebeurd op 5 oktober 1998, kort na de verkiezingen, ten tweede, het ogenblik waarop de dokter het huis heeft verlaten en de aankomst van de politie nadat zijn echtgenote was gewond geraakt na het incident van 5 oktober 1998, verzoeker zou hebben verklaard dat de politie aankwam terwijl de dokter nog in het huis was en zijn echtgenote zou hebben verklaard dat de politie is aangekomen nadat de dokter was weggegaan, deze tegenstrijdigheid is gewoonweg onlogisch en bovendien onjuist, daar de politie is aangekomen terwijl de arts bij zijn echtgenote was en pas haar kamer is binnengekomen nadat de dokter was vertrokken, ten derde, overweegt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de politie zou hebben gezegd dat ze het onderzoek voort zou zetten en dat daarom zijn paspoort ingehouden bleef, terwijl in het voorgelegde document staat dat zijn klacht bij gebrek aan bewijs geweigerd werd, deze stelling vindt geen steun in het dossier en is volledig onjuist daar op blz. 2 van de notities duidelijk staat te lezen dat verzoeker niet is teruggegaan om zijn paspoort, dat bij de politie was gebleven naar aanleiding van zijn klacht, te gaan ophalen omdat wachten gevaarlijk was, dat nergens werd vermeld dat het paspoort nog verder nodig was voor verder onderzoek;

3.2.1. Overwegende dat verzoeker er verkeerdelijk van uitgaat dat zijn asielaanvraag werd verworpen "op basis van welgeteld drie beweerdte tegenstrijdigheden"; dat de bestreden beslissing op de volgende motieven steunt :

- duidelijke tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker, en die van zijn echtgenote, afgelegd op het Commissariaat-generaal, ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekers relaas sterk. Zo beweert verzoeker dat de huwelijksakte bij de ontvoering van zijn vrouw verloren ging, terwijl zijn echtgenote beweert dat ze deze thuis hebben achtergelaten omdat ze dachten het document niet nodig te hebben;
- verzoeker beweert dat men tijdens de verkiezingen van september 1998 ontdekt heeft dat zijn echtgenote Azerische is, terwijl zij zelf beweert dat dit tijdens de verkiezingen van maart 1998 gebeurde;
- verzoeker beweert dat na de ontvoering van zijn echtgenote de politie aankwam terwijl de dokter nog aanwezig was, terwijl zijn echtgenote beweert dat de dokter vertrok en de politie iets later aankwam;
- de verklaring van de politie die betrokkene voorlegt is tegenstrijdig met zijn eigen verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde verzoeker dat de politie het onderzoek "verder" zou zetten en dat daarom zijn paspoort ingehouden bleef, terwijl in het voorgelegde document staat dat bij gebrek aan bewijs zijn klacht geweigerd werd;
- bovendien blijkt uit verzoekers relaas dat de politie bescherming zou weigeren omwille van de Azerische origine van zijn vrouw. De klacht werd volgens het door verzoeker voorgelegde document geweigerd wegens gebrek aan gegevens om de daders te kunnen identificeren. Niets wijst erop dat de politie weigerde bescherming te geven. Integendeel verzoeker stelt zelf dat de politie de klacht noteerde en hem later persoonlijk uitnodigde om over de zaak te spreken. Van een vijandige houding van de politie t.a.v. verzoeker is op geen enkel ogenblik sprake. Meer nog, verzoeker verklaart dat de politie zijn paspoort inhield omdat ze het onderzoek ging voortzetten. De Commissaris-generaal overweegt derhalve

dat verzoeker niet alle beschermingsmogelijkheden uitputte alvorens naar België te vertrekken;

3.2.2. Overwegende dat, daargelaten of de drie door verzoeker aangevoerde tegenstrijdigheden feitelijke grondslag vinden in het administratief dossier, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van het dringend beroep de opdracht heeft na te gaan of een verder onderzoek van de erkenningsaanvraag noodzakelijk is en of de asielaanvrager voorlopig wordt toegelaten tot het verblijf in de hoedanigheid van kandidaat-vluchteling; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, na de onontvankelijkheidsbeslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken, onderzoekt of de asielaanvrager gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat de bestreden beslissing onder meer gesteund is op de mogelijkheid van verzoeker om zich te beroepen op de bescherming van de Armeense autoriteiten; dat verzoeker dit in het kader van het dringend beroep determinerende motief niet betwist, zodat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in deze fase van de asielaanvraag redelijkerwijze kon overwegen dat de aanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond is; dat aldus de motivering van de bestreden beslissing op het eerste gezicht draagkrachtig en deugdelijk is; dat het enig middel niet ernstig is;

Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig februari tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.